

Kieran: MLADÝ ANARCHISTA

Seděl jsem na terase svého domu vysoko nad úrodným údolím, ve kterém začal před lety budovat můj dědeček své impérium. Zdědil tehdy nějaké peníze a tak koupil pár akrů půdy a začal podnikat. Nejdřív se mu příliš nevedlo. Dokud pěstoval jen fádni pomerančovníky, nijak závratně na tom nezbohatl. Obrat nastal až ve chvíli, kdy děda na nevelkém skalnatém pahorku, který vyčníval téměř uprostřed údolí z rozlehlých sadů a tvořil přirozenou dominantu, našel zlatý valoun.

Mé oči zabloudily ke stolku z orientálního dřeva, v jehož středu byla zasazena skleněná deska. Pod ní se skvěl ten první náznak budoucího závratného bohatství naší rodiny. Ten první valounek, vyleštěný, uložený na tmavě modrém sametu a nasvícený tak, aby zářil jako oheň. Byl tam stále, jako připomínka toho šťastného okamžiku. A dalším šťastným okamžikem pro naši rodinu se ukázal být převrat, který v naší zemi před pár lety nastal. Nový diktátor měl rád zlato a potřeboval ho pro financování svých cílů a kupodivu nám naše doly neznárodnil, jak se předpokládalo, ale zasloužil se o jejich podstatné rozšíření. Sice za to naše rodina platila nemalou daň diktátorovu luxusu, ale stále se to velmi vyplácelo.

Lehký a svěží horský vánek zašvelel listy rostlin v údolí. Už to dávno nebyly ty původní citrusy a mandlovníky, těch zůstalo jenom pár. Většinu našich pozemků zabíraly rostliny koky, ze které si nový režim udělal další zlatý důl, a naše rodina na tom kšeftu s mým přítelem diktátorem příjemně bohatla. Neplatili jsme totiž nic dělníkům, kteří se dělali jak v dolech, tak na plantážích. Celé nepřístupné údolí, zasazené jako zelený drahokam mezi rozeklaná skaliska plná zlata, bylo dokonalou věznicí, kterou jsem pro našeho diktátora přímo s láskou provozoval. Já jsem měl mladé a silné dělníky na otrockou práci a diktátor měl pokoj od svých politických odpůrců a různých studentských rebelů a revolucionářů. Dokonalá spolupráce.

Na terase se jako myška zjevil mladý sluha, aby mi donesl toho večera už druhé suché Martini. Sjel jsem po něm očima, abych se potěšil jeho dokonalostí. Byl mým majetkem, takže musel vypadat tak, jak jsem si já přál. Svých šest osobních sluhů jsem si mezi vězni vždycky osobně a velmi důkladně vybíral a tady jsem viděl, že jsem vybral opravdu dobře. Svalnatý, opálený s krásně kulatým zadkem, vtěsnaným do bílých plátěných šortek, které víc prozrazovaly, než ukryvaly. Žádné jiné oblečení, než ty kraťasy na sobě neměl a ani nesměl mít. Mí sluhové nenosili ani žádné spodní prádlo, takže to, čím se chlubil mezi nohama, bylo víc než dobře patrné a nebylo toho rozhodně málo. Dával jsem přednost nadprůměrně vyvinutým mladým mužům.

„Pojď sem,“ přikázal jsem mu a kluk celý ztuhnul, ale příkaz vykonal. Postavil se k mé pravé straně, čelem ke mně, nohy rozkročené a ruce za zády. Usmál jsem se tomu, jak dokonale provedl předpisový postoj. Celý mi patřil, asi ne duší, ale tělem určitě a to mi vyhovovalo. Měl jsem rád strach a vzdor. Zbožňoval jsem krocení těch krásných mladých hřebečků, které mi do věznice posílal diktátor.

Bez zaváhání jsem klukovi rozepnul zip u kalhot a vytáhl mu genitálie. Sledoval jsem ho. Začal se třást, ale ani se nepohnul a nepokusil se mi zabránit. Prohlídl jsem si ten poklad mezi jeho nohama. Byl dokonale oholený, tak jako všichni vězni. Bachaři je pravidelně zbavovali ochlupení, což pro ně bylo krásně ponižující. Rád jsem se na ty každodenní procedury díval a sledoval, jak se karabáče v rukou stráží činí. Málokdo ze zajatců se nebránil, i když jim bylo řečeno, že je to z důvodů hygieny a pro jejich dobro. Nevěřili tomu.

Můj sluha pořád stál bez hnutí, což svědčilo o tom, že výcvik dostal dostatečný. Díval jsem se mu do tváře a přitom mu stáhl předkožku z jeho povadlého ptáka, abych odhalil jeho žalud. Nervózně přešlápl, ale jinak stál pořád bez hnutí a tiše.

„Jak to, že ti ocas nestojí v pozoru?“ zeptal jsem se ho vyčítavě a rukou probouzel jeho mužství k životu. I když se bál a určitě nebyl gay, honění svého klacku nemohl odolat. Po chvíli jsem přidal druhou ruku a začal mu zpracovávat varlata. Ne nijak jemně, ale účinně a během chvíle jsem měl v ruce výstavní dvacetimetrový ohon, který trčel v dokonalém pozoru.

„Přines si anální kolík,“ přikázal jsem sluhovi. Dostaneš ho na noc za trest, že jsi nebyl při obsluhování svého pána předpisově vzrušený,“ oznámil jsem mu chladně. „A buď rád, že ti nepřidám dvacet ran rákoskou.“

Mladíček se málem rozbrečel a ocas mu povážlivě zvadl. Kolík s postrojem na koule a ptáka si ale přinesl a pokorně si přede mnou rozevřel své pŮlky, abych mu mohl kolík zastrčit tam, kam patřil. Šlo to ztuha a hodně ho to bolelo, protože neměl konečník přizpůsobený rozměrům kolíku. V duchu jsem si poznamenal, že ho budu muset párkrát pořádně ošoustat, aby se mu díra přizpůsobila.

Když měl kolík v sobě, přikázal jsem mu otočit se a narovnat. Měl pořád tendenci se předklánět, ale to jsem mu nemínil tolerovat. Kňučel bolestí, ale já si toho nevšímá a v klidu jsem mu znovu nahonil ocas, aby dokonale stál. Pak jsem mu kolem kořene údu a kolem šourku pevně stáhl řemínky postroje, který měl za úkol zajišťovat kolík proti vyklouznutí. Kluk zase zavyl bolestí, protože silnější řemínek mu odtáhl koule od těla a to ho pěkně bolelo. Stažení kořene ocasu ale znemožnilo odtok krve a tak mu jeho chloubka zůstala i přes bolest v pozoru.

Nakonec jsem klukovi utáhl v pase řemen, který mu celý postroj fixoval na těle. Pak jsem mu vysvětlil, že mě odteď až do rána bude obsluhovat jen v tom postroji a poslal jsem ho, ať mi přinese večeři. Už jsem se těšil na zábavu, která měla po jídle

následovat. Bachaři objevili jednoho vězně, který si schoval valounky zlata do konečnicku. Osobní prohlídky se prováděly svědomitě po skončení každé směny a stávalo se málokdy, že by strážní něco objevili. A dalším zdrojem mé večerní, nebo spíš noční zábavy bude sotva sedmnáctiletý student, který po ulicích rozvěšoval protivládání letáky. Policie toho anarchistu sice vyslechla, ale nezjistili od něj, s kým spolupracuje. Proto ho soudce na žádost žalobce poslal do vyšetřovací vazby do mé věznice. Věděl, že při výsleších zadržených jsem extrémně úspěšný.

Můj sluha se ve své nové výbavičce pohyboval poněkud toporně, ale vypadal úžasně. Krásné velké péro mu trčelo jako stožár a překáželo mu v servírování jídla. Každou chvíli jím o něco zachytil, a když se žaludem dotkl mísy s vařící polévkou, zařval a málem upustil talíř i sběračku. Hrozba bití za rozbité nádobí ho ale donutila k ovládnutí emocí. Zálibně jsem si svůj krásný a svalnatý majetek prohlížel a měl na něj čím dál tím větší chuť. Až ukončím výslech, asi mu ukážu, kdo je tady pánem. Sledoval jsem jeho pevnou prdel a půlky, odtlačené základnou kolíku a můj ocas se mi opravdu hodně plašil v kalhotách. Ovládl jsem se ale, protože představa mladého kluka ve vyšetřovací vazbě mne lákala ještě víc.

•

Dozorci mi na otevřené dlani ukázal tři docela velké valouny, které našli u vězně, který stál nahý přede mnou.

„To sis do zadku strčil sám, nebo ti někdo pomáhal?“ vypálil jsem na něj otázku a doprovodil ji plesknutím rákoskou o vysoké boty, které jsem si na výslechy do chladné věznice obul.

Vězeň se klepal hrůzou, protože věděl, že přistižení při krádeži zlata se velmi krutě trestalo. „Sám, pane,“ vyblekotal konečně.

„Měl je zabalené v kousku hadru a zasunuté hodně hluboko,“ doplnil bachař, který osobní prohlídku vězně prováděl. „Když jsem mu strčil prst do zadku, nejdřív jsem nic necítil, ale po chvíli jsem nahmatal nit. Tak jsem ho roztáhl zrcadlem a pěkně mu do konečnicku posvítíl a hned jsem ten kus látky uviděl.“

„Dobrá práce,“ pochválil jsem bachaře za důkladnost. Podle pravidel věznice byl ale důkladný zejména kvůli sobě, protože polovina zlata, nalezeného u vězňů, patřila nálezci. Sice se občas stávalo, že bachaři vězňům do tělesných otvorů, hlavně do zadku, něco podstrčili, ale to jsem rád toleroval. Bachaři si tak občas přilepšili ke svým mizerným platům a všichni jsme měli postaráno o zábavu při trestání provinilého vězně.

„Víš, jaký tě čeká trest?“ zeptal jsem se vyděšeného nahého muže, který se pravděpodobně opravdu pokusil mne okrást.

Se slzami na krajíčku zavrtěl hlavou.

půlkami a bezcitné mrskání té bezbranné prdele pokračuje. Rákoska sviští vzduchem a mlaskavě dopadá na zmučené oblíny, které pomalu ale jistě začínají krváčet.

„Čtyřicet,“ zaslechnu kdesi zprava počítání. Jsem v extázi a nevnímám nic jiného, než hysterický jekot vězně a svistot rákosky. A pak vnímám jednoho z bachařů, který si kleká přede mne a fantastickým způsobem obdělává můj ztopořený ohon a naběhlé koule. Můj žalud mu klouže až skoro do krku a oběma rukama jemně tiskne mé žlázy, což mne dovádí k šílenství. Přestávám na chvíli švihát tu fialově pruhovanou prdel před sebou a přirážím do úst strážci, který mne chytá za půlky a naráží si mne co nejhlouběji do krku. Nechápu, jak to dokáže, spolknout můj rozhodně ne malý ohon, ale pak už přestávám vnímat docela a stříkám své semeno bachaři do úst i do krku.

Zmoženě jsem se svalil do křesla, nohy roztažené a má chloubka neúnavně stojící. Neobtěžoval jsem se zapínáním kalhot, strážní z věznice už byli zvyklí, že mne mrskání vězňů vzrušuje. Díval jsem se, jak odpoutávají zloděje zlatých valounů, kterého čekalo ještě pětadvacet ran důtkami přes genitálie. Po fialově pruhované prdeli mu stékalo několik stružek krve, které se klikatily mezi půlky a až na stehna. Ten pohled stál za to a jeho ryk, když ho položili na záda na lavici, taky. Muselo ho to strašně bolet, ale bachaři nemají slitování a přivazují ho s nohama roztaženýma a zadkem podloženým, aby mu ocas a koule trčely co nejvíc nahoru a byly dobře přístupné důtkám.

Tentokrát ho mrskal jeden z bachařů, protože já už byl docela unavený a ještě mě čekal výslech toho studenta. Sledoval jsem, jak důtky dopadají na podbříšek a genitálie trestaného a měl jsem dojem, že nastala jeho poslední hodinka. Už ani neječí, jen sípe, protože hlasivky už má tak namožené, že přišel o hlas. Po nějaké době jsem vstal, abych se podíval na následky těch téměř dvaceti ran, které mu zatím bachař vyplatil, a s úsměvem jsem zjistil, že ten muž už neukradne ani zrnko písku, natož zlatý valounek. Popleskal jsem jeho doruda zbarvený penis a varlata, čímž jsem mu jistě přivodil hodně bolestivé pocity. Pak jsem dal pokyn bachaři, aby dokončil výprask.

•

Panebože, ten je krásný, blesklo mi hlavou, když jsem ho poprvé uviděl. Hnědé delší vlasy, tmavé vyděšené oči s dlouhými řasami jako srneček. Přitom ale postavu měl už svalnatou a pevnou, žádné dětské tělo. Stál přede mnou nahý a krásný muž, snad nejhezčí, jaký kdy prošel mýma rukama. Několikrát jsem ho obešel a byl jsem opravdu nadmíru spokojen. Dlouhé a štíhlé nohy mírně rozkročené. Ženy by mu je mohly závidět a zadek, který mi pěkně zvedl tlak. Spolu s rukama v policejních poutech, opřenýma přesně v místě, kde začíná rýha, to byl pohled pro bohy. Bezmocný a zcela můj.

V ruce jsem měl rákosku, která patřila mezi mé neoddělitelné rekvizity. Řekl jsem si, že toho kluka trošku vyděsím. Pohladil jsem ho proto ratanovým prutem po oblinách a pak mu koncem zajel do rýhy.

Otrásl se a pak udělal úkrok dopředu, aby rákosce uhnul.

„Rozkroč se víc a nehejbej se,“ varoval jsem ho tiše.

Ohlédl se, a když uviděl můj nekompromisní výraz, splnil to, co jsem mu přikázal.

Znovu jsem nasměroval konec rákosky mezi jeho oblíny a trošku přitlačil. Nepatrně se zavrtěl a zasyknul, ale už se neodvážil pohnout. Projel jsem mu rýhu několikrát shora dolů a zase nahoru a pak jsem ho obešel a podíval se na něj znovu zepředu. Stál rovně jako svíčka a v temných očích mu plál vzdor a vztek.

Ach bože, tohohle hřebečka bude radost zkrotit. Zcela otevřeně jsem se mu zadíval na jeho výbavu a opravdu bylo nač koukat. Strážníci už ho oholili a připravili k výslechu. Začínal jsem se těšit.

Sedl jsem si na roh stolu v kanceláři velitele bachařů, kam jsem si zatčeného studenta nechal přivést. Už jsme v té kanceláři byli přes hodinu a on byl zpočátku oblečený do vězeňských tepláků a seděl proti mně na židli. Jeho výslech jsem začal docela klidně a civilizovaně. Zeptal jsem se ho, co dělá a proč rozvěšoval po městě ty ilegální letáky.

Pobaveně se na mne podíval, jako by si říkal, že většího pitomce ještě neviděl. „Zkuste hádat,“ odsekl mi nakonec. Asi čekal, že mě naštvu, jenže já měl obdivuhodnou trpělivost. Usmál jsem se a nabídl mu něco k pití. Vybral si chytře pomerančový džus, protože mu dodal jak tekutiny, tak energii. Už dost dlouho nedostal najíst a pít nejspíš taky moc ne. Policisté nebyli při výsleších nijak pohostinní. To já ano. Nakonec jsem mu nechal přinést i sendvič se šunkou a sledoval, jak jídlo podezíravě zkoumá a pak opatrně konzumuje.

„Neboj, není otrávený. Najez se, budeš potřebovat hodně sil. Čeká nás dlouhá noc,“

Jeho dlouhé řasy na mne zamávaly a oči se zabodly do mých. „Já vám nic neřeknu. Svý kámoše neprásknu,“ ujistil mne a dál nerušeně žvýkal sendvič.

„Nerad bych tě obíral o iluze, ale věř mi, že mi řekneš všechno,“ sdělil jsem mu nevzrušeně. O to větší účinek ta věta měla. Navenek se vůbec nepohnul, ale jemná mimika v obličejí dávala tušit, jak ho to chladné konstatování zasáhlo. Jeho čelisti se pevně sevřely a oči zúžily. Pak znovu vzhlédl od jídla a zadíval se mi do tváře.

„Nechceš si tu bolest ušetřit?“ zeptal jsem se ho a otevřel desky s jeho jménem. Listoval jsem papíry, jakoby tam ani nebyl. Teď už byly všechny karty na stole a míč byl na jeho straně hřiště. Věděl, co chci a věděl, co ho čeká, když to

nedostanu. Už bylo jen na něm, jak se rozhodne, jakou cestu zvolí. Kdyby v tu chvíli začal mluvit, byl bych hodně zklamáný.

Mlčel a nakonec se mu v očích usídlil výraz, který říkal: víš, co mi můžeš? Ještě chvíli jsem ho sledoval a pak jsem mu tiše a jakoby nic přikázal, ať se svlékne donaha.

Zůstal na mě zírat s otevřenou pusou a já se musel nahlas zasmát.

„Co jsi čekal? Vybral sis sám. Nechceš mluvit po dobrém, no tak to půjde po zlém. Svlíkni se!“ zvýšil jsem hlas a chytl mou věrnou rákosku, odpočívající na stole.

Zase jsem zahlédl vzdor pod těmi dlouhými řasami, ale nakonec se mladý anarchista zvedl ze židle, svlékl se a postavil se doprostřed místnosti, jak jsem mu přikázal. Pak jsem zavolał bachaře, aby mu nasadil pouta. A když jsme spolu zase osaměli, začal jsem si ho klidně prohlížet.

„Kdy jsi naposledy stříkal?“ zeptal jsem se ho, abych ho pořádně vykořejil. Povedlo se. Upřel na mě oči, rozšířené leknutím, a neodpověděl.

„Ty máš něco s ušima? Já se tě na něco ptal.“

„Před třemi dny, než mě zabásli. Proč?“ odpověděl zpupně.

„Do toho ti nic není,“ uťal jsem ho ve stejném tónu. Pak jsem si vzal desky s protokolem od policie, který jsem sice znal z paměti, ale jako rekvizita byly dobré. Rákosku jsem měl stále zavěšenou na zápěstí. Pohupovala se vedle stolu a poutala velmi vítanou pozornost toho, kdo jí zakrátko okusí na vlastní zadnici.

Ticho v místnosti se dalo krájet, ale já měl času dost. Nalistroval jsem papír, který vypisovali dozorcí, kde bylo každou půlhodinu několika slovy popisováno, co zadržený v cele dělá. Se zájmem jsem se začel, jak ho nechali hodinu prosit, aby mohl jít na záchod. Hezky ho ponižovali, jen co je pravda. Měl jsem šikovné bachaře.

„Kdo natiskl ty protistátní letáky,“ zeptal jsem se jakoby nic a vzhledl jsem od papírů. Kluk stál asi metr a půl ode mě. Mrkl jsem na hodinky. Už tam stál půl hodiny téměř bez hnutí. Předtím absolvoval hodně drsný výslech, soud, transport a pár hodin bez spánku v cele. Musí být přišerně unavený. Navíc za celou tu dobu vypil jen tu jednu sklenici džusu. Brzo mu budu muset dát nějakou vodu, jinak se mi tu složí.

Trhnul hlavou, jakoby spal vstoje. Podíval se na mne. „Já,“ odpověděl jen.

„Bylo u tebe nalezeno skoro tisíc výtisků. Jak dlouho jsi je tiskl a na čem?“ Nevěřil jsem mu ani slovo, ale když si chtěl hrát, má to mít.

„Vždycky po večerech na tiskárně.“

„Na té inkoustové, co u tebe našli?“

Nervózně přešlápl.

„Stůj klidně! Nedovolil jsem ti hýbat se!“ zařval jsem na něj nečekaně, takže sebou trhnul leknutím.

„Tiskl jsi ty letáky na té inkoustové tiskárně?“ opakoval jsem klidně otázku.

„Ano.“

„Ano, pane! Pamatuj si to. Budeš mě oslovovat PANE!“ začal jsem diktovat pravidla. Chce mít ostrý výslech, má ho mít. Potěšení na mé straně.

„Ano, pane,“ pípнул.

„Ty letáky byly ale tištěné na laserovce. Inkoust by se v dešti rozmazal. Ty si myslíš, že jsem úplně blbej?“ hromoval jsem. „Tak kdo tiskl ty letáky?“

„Já, pane.“

„Služba!“ zařval jsem ze dveří a do místnosti se v momentě vřítily dva bachaři. Už dobře věděli, co mají dělat. Chytli nahého vězně pod pažemi a vlekli ho do vedlejší místnosti, kterou jsem obzvlášť rád používal. Sloužila k výslechům i k trestání a byla zvlášť dobře vybavená. Mně ale dneska bude stačit jen ta rákoska.

Kluk poměrně dost ožil a bránil se jako o život. Zapřel se a strážní ho museli táhnout, aby ho vůbec do mučírny dostali. Možná teprve v tu chvíli pochopil, že svoje výhrůžky myslím vážně. Prosil, že mi řekne všechno, ale mě už to nezajímalo. Já už mu chtěl zejména zmalovat zadnici a tak jsem vytáhl ze skříňky roubík, nevybíravě mu ho vrazil do pusy a pevně utáhl na zátylku.

Díval se na mě očima rozšířenýma hrůzou, když ho strážní připoutávali na speciální konstrukci, na které seděl tak trochu jako na koňském hřbetě a široce roztažená prdel mu čněla do vzduchu. Tu konstrukci jsem vymyslel sám a vězni byla obzvlášť nenáviděná. Jak zadek, tak anální otvor a genitálie bitého tam byly nádherně přístupné a já si s ním mohl dělat, co se mi líbilo. Mohl jsem vězně mrskat rákoskou, ale stejně tak jsem mu mohl mučit koule padáčkem se závažíčky, nebo ten jeho maximálně vystrčený zadek rovnou vobtáhnout.

Byl na něj božský pohled, jak tam byl pevně připoutaný za ruce, nohy i kolem pasu, jen zadnici měl volnou a přístupnou čemukoliv. Obešel jsem konstrukci, abych mu viděl do obličeje. Ty jeho nádherné kolouší oči se na mne prosebně dívaly.

„Je mi líto, ale lhal si mi celou dobu, takže teď ti vysvětlím, jaká tady platí pravidla, a pak dostaneš pro začátek padesát ran rákoskou.“

Oči se mu rozšířily hrůzou a začal něco naléhavě huhňat do roubíku.

„Teď už nemůžeš svému trestu nijak zabránit, ale až skončím a vyndám ti roubík, zeptám se tě znovu. Jestli budeš znovu lhát, dostaneš ten roubík zpátky a

budeme pokračovat s rákoskovou terapií tvé prdele. A pak se tě zase zeptám a uvidíme, jestli mi ještě zalžeš,“ vysvětlil jsem mu jednoduchý a účinný systém získávání informací, který přinutil snad každého vězně mluvit. Představa, že každá lež bude potrestána padesáti ranami bez možnosti odvolání, byla hodně příšerná.

Přešel jsem za jeho zadek. Tam na mne nemohl vidět, ale tím hůř to snášel. Popleskal jsem ty bílé pŕlky, abych odhadl, jakou silou ho můžu řezat. Když jsem ucítil pevné svaly, usmál jsem se. Tahle prdel snese hodně tvrdé zacházení.

Rozmáchl jsem se stejně, jako při trestání zloděje zlata. Pěkně celou paží. Vůbec jsem neměl v úmyslu toho kluka šetřit. Chtěl jsem ho seřezat pořádně tvrdě.

Švih! Švih! Švih! Švih!

„Áááááááááááá,“ ječí kluk do roubíku a na jeho zadnici přibývají nádherné rovnoběžné pruhy. Ratanový prut praská do zadku, který se jen klepe a otrásá pod jeho údery. Dívám se na jeho pevné koule, jak se kývou a poskakují mezi jeho nohama a rozverně je popleskám rákoskou. Vřeštění, utlumené roubíkem mi zní jako andělské chóry.

Švih! Švih! Švih! Švih!

Dávám si malou pauzu a přecházím se podívat na tvář svého zajatce. Slzy mu brázdí hezkou tvář, která je celá červená, podobně jako jeho zadní tváře. Sliny mu tečou okolo roubíku, takže vypadá opravdu hodně zdeptaně a poníženě. A to ho to nejlepší teprve čeká. Můj ocas, zatím ještě schovaný v kalhotách, stojí jako vlajkový stožár. Ta krásná vyšpulená zadnice mne šíleně vzrušuje, takže ač o tom kluk ještě neví, nemá šanci uniknout. Nevím, kolik ran ještě vydržím, ale už brzo ho zasvětim do kouzla análního sexu. A že se mu moc líbit nebude? Tím lépe!

Švih! Švih! Švih! Švih!

Pokračuju v mrskání té nádherné prdele, která už je celá rudě pruhovaná s fialovými fleky a maličkými ostře červenými tečkami, kde se krev dostala těsně pod pokožku. Nakonec odkládám rákosku ve chvíli, kdy bachař vysloví číslo třicet. Už to nemůžu vydržet. Dívám se na ten sevřený tmavší otvor mezi pŕlkami a rozepínám si kalhoty. Bachař, kterého nemůže nic překvapit, mi podává sprej s lubrikantem a zdvořile mizí na chodbě. Stříkám si gel jak na své prsty, tak do klukovy roztažené rýhy a na svůj stojící ocas. V tu chvíli vězni dochází, o co jde a začne se zmítat v poutech a vřeštět jako pominutý. Usmívám se a pomalu strkám první prst do jeho análního otvoru.

Byl krásně sevřený a pevný. Jistě to prožíval kromě prohlídky úplně poprvé. Projížděl jsem mu konečník nejdřív jedním prstem a po chvíli dvěma a vnímal, jak se ze všech sil brání a snaží se vyhnout nevyhnutelnému.

„Uvolni se a nebraň se, jinak tě to bude mnohem víc bolet, věř mi,“ řekl jsem mu a nerušeně jsem dál pohyboval prsty v tom místě slasti i bolesti. Cítil jsem, jak se jeho sevřený konečník postupně uvolňuje. Masíroval jsem mu prostatu a sledoval, jak to na něj působí. Sice pořád skučel bolestí a také ponížením, ale už se tolik nebránil.

Konečně jsem k jeho análu nasadil svůj úd a zatlačil. Žalud pronikl dovnitř a prudce roztáhl svěrač, který něco takového zažíval poprvé. Pevně připoutaný vězeň celý ztuhl a jeho strašný řev znovu naplnil celou mučírnu. Určitě si v tu chvíli nepřál nic jiného, než abych z něj svůj ocas vytáhl a přestal ho mučit. Slastně jsem vydechl a přitlačil, abych do něj pronikl hlouběji a představoval si, jak hrozně ho to musí bolet. Pronikal jsem pomalu stále dál do jeho konečníku a mým tělem se rozlévalo neskutečné blaho. Můj ocas, sevřený jako v kleštích byl na pokraji výstřiku už dlouho a tohle jsem nemohl dlouho vydržet. Zarazil jsem ho do klukova zadku bez ohledu na jeho řev a začal přirážet. Hotov jsem byl snad do pěti minut a vystříkal všechno své sperma do toho nádherného, panenského zadku. Po chvíli jsem svůj ocas vytáhl a zas obešel připoutaného kluka. Hlava mu visela apaticky k zemi.

„To si budeme muset co nejdřív zopakovat,“ oznámil jsem mu rozverně a znovu chytl rákosku. Ještě mu zbývalo dvacet ran do padesátky a jeho krásně pruhovaná zadnice už teď hrála všemi barvami duhy. Rovnoběžná jelita pokrývala nejen obliny, ale i přechod zadku a stehna a také vršek zadnice, tam, kde začínala rýha.

Švih! Švih! Švih! Švih!

Ječení znovu naplnilo mučírnu, protože bolest znovu zaútočila na věžňovy zmrskané obliny. Nikde na jeho zadku už nebylo místo a tak jsem si stoupl na druhou stranu a začal ho švihát napříč přes krásně vybarvená jelita. Čtyřicátá třetí rána už rozsekla kůži a další rány dopadly podobně.

Na padesáté ráně jsem si dal obzvlášť záležet. Rozmáchl jsem se celou paží a švihnul, přesně doprostřed oblin. Zmalovaný zadek zavibroval pod tím úderem a pár kapek krve steklo z rozsekuté kůže směrem k análnímu otvoru. Nebyly zdaleka první, jeho rýhou už tekl červený potůček až dolů na stehna.

Zavěsil jsem si rákosku na zápěstí a přešel znovu k hlavě kluka, abych mu vyndal roubík. Hned poté jsem mu nalil mezi suché rty vodu. Vděčně těch několik kapek polknul a já mu trpělivě nalil do úst další a čekal jsem, dokud nevypije z plastové lahvičky celý půllitr. Teprve potom jsem se ho zeptal: „Tak co, kdo tisknul ty letáky? Ty nemáš laserovou tiskárnu, takže tys to být nemohl,“ domlouval jsem mu jako zlobivému dítěti. „A nelži mi už, prosím tě,“ upozornil jsem ho.

„Já, pane,“ vydechl s vítězoslavným výrazem v očích.

Zavrtěl jsem hlavou nad jeho sveřepostí.

„Služba,“ zařval jsem směrem ke dveřím. Dva dozorcí se objevili v zápětí. „Odvedte ho na ošetrovnu. Zítřa večer budeme pokračovat,“ rozhodl jsem. Času jsem měl dost, takže nebylo kam spěchat a ten kluk už měl dost. Sice jsem byl při výsleších důsledně tvrdý, ale čeho je moc, toho je příliš. Potřeboval jsem, aby vypovídal a ne aby ho doktor po každém výslechu dával týden dohromady. A navíc přesně dávkovaná péče a krutost, cukr a bič, udělá jistě zázraky.

Díval jsem se, jak bachaři toho kluka odvádějí, a představoval si, jaké to bude, až ho soud odsoudí a on se vrátí na dlouhá léta do mé věznice. Už jsem se těšil, jak si z něj pomocí rákosky vychovám poslušného sluhu, toho nejkrásnějšího, jakého jsem si v životě mohl přát.

www.spankboy.cz